

KOYDAN ÇIKARKEN

Çocuk Romanı

Zekeriya Kaya

phoenix 

“Güle güle kaptan! Yolculuk nereye? Marsilya’ya mı?! Güle güle! Güle güle! Yolun açık olsun!... Hah hah hah!...”

Yirmi beş yıl kadar önce belleğine kazınan bu sözleri yeniden duymak istedi Kemal. Yamacında Dereağzı Köyü’nün yerleştiği küçük koydan her çıkışında Mağazacı Ahmet’in söyledikleriydi bunlar. “Güle güle kaptan! Yolculuk nereye? Marsilya’ya mı?! Güle güle! Güle güle! Yolun açık olsun!... Hah hah hah!...”

İyi dilek içermesine karşın, söyleyişteki alaysılık, küçümseme ve arkasından atılan üç seslemlilik kahağa çok üzerdi Kemal’i. Bir büyüğe saygısızlık etmek istemediğinden hiç karşılık vermez, asılırdı küreklere. Küçük koydan çıkar çıkmaz, bordasındaki “Yunus” yazısının altına kondurulmuş balık resmi de sandalla birlikte batıp çıkardı Karadeniz’in mavi sularına. Havanın uygun olduğu günlerde, ilçeye sandalla gidip gelirdi hem de tek başına. Bu olanağa kavuşması bile hiç kolay olmamıştı Kemal’in.

Köylerinde okuduğu beş sınıflı ilkokulu bitirip diplomayla eve geldiği gün, anne babasının sevinmemelerine bir anlam verememiş, bunun nedenini ancak okul kayıtları başlayınca anlayabilmişti. Babası, onu ilçede okutamayacağını söyleyince başından vurulmuşa dönmüştü. Oysa ne yapıp edip okumak istiyordu. Sürekli yalvarması karşısında anne babasının yüreği yanıyor; ancak bir çözüm yolu bulamıyorlardı.

— Seni okutamayız, dedi babası. Vazgeç bu isteğinden.

— Okumak istiyorum, dedi ısrarla.

— Nasıl okuyacaksın? Köyümüzde ortaokul mu var? Olmayacak işe girişmenin anlamı yok. Nasıl gidip geleceksin?

Hem ortaokulu bitirmek yetmez. Bir işe girebilmen için liseyi de okuman gerekir. Seni o kadar yıl okutmaya gücümüz yetmez.

Babasının kararlılığını görünce gözleri doldu, ağlamaya başladı. Böyle bir şey düşünmemesine karşın, çaresizlik içinde:

— Göndermezseniz evden kaçırım, sözü çıkıverdi ağzından.

Babası kaygılandı:

— Nereye kaçacaksın?

— Dağlara.

— Kaç... Kaç da kurtlar yesin seni.

— Yerse yesin. Madem okula göndermiyorsunuz... Dağlara kaçmazsam İstanbul'a kaçırım.

— Orası büyük kent. Başına neler gelebileceğini biliyor musun?

— Biliyorum; ama ne yapayım? Okula göndermiyorsunuz. Okumayacaksam yaşamın bir anlamı yok benim için. Hasan, Mehmet, Necati kayıtlarını yaptırdılar. Benim onlardan daha başarılı olduğumu herkes biliyor. Ben de okumak istiyorum.

— Onların durumları iyi. İlçede ev tutarlar. Biz yoksul insanlarız. Hadi ev tuttuk diyelim, ev tutmakla iş bitmiyor ki. Hayvanları satıp ilçeye yerleşemeyeceğimize göre, sana kim bakacak? Kuru evde nasıl duracaksın hem de tek başına?

Kemal'in yine ağlayarak yalvardığı günlerin birinde Hatice Hanım geldi annesinin aklına. Uzaktan akraba olurlardı onunla. Eşi, ilçedeki nüfus dairesinde çalışıyordu.

— Bir rica edelim, belki bakar sana, dedi.
— Bakarlar mı? diye sordu heyecanla.
— Eşi kabul eder mi? dedi babası. Onların da iki çocuğu var, nasıl baksınlar üçüne bir?

— Kabul ederlerse onlara fazla yük olmaz, biz de destekleriz.

— Çocuğumuzun harçlığını çekeriz. İsterlerse gücümüz yettiğince emeklerinin karşılığı olarak üç beş kuruş para da verebiliriz.

— Köyden süt, yoğurt, yumurta, sebze, meyve vb. yiyecek de göndeririz. Tuttuğumda onlara taze balık da yollarım.

— Yazdıracak mısınız beni okula? diye sordu gözyaşlarını parmak uçlarıyla silerek.

— Dur bakalım, dedi babası. Hemen sevinme, henüz belli değil.

— Evlerinde kalmama izin verirlerse yaptıracağınız kaydımı?

— Evet, yaptıracağız.

— Yaşasın!... Yaşasın!... diye bağırarak ikisinin de yanaklarından öptü.

Hatice Hanımlar, eşi Nüfus Görevlisi Niyazi Bey'in isteksiz davranmasına karşın, Kemal'in yanlarında okumasına razı oldular. Söz verildiği gibi kendilerine iki yıl boyunca yumurta, fasulye, bulgur, sebze, meyve vb. gönderildi. Balıkları da eksik edilmedi hiç.

Kemal çok başarılı oldu. Sınıf birinciliği için Yargıç Orhan Bey'in kızı Esin'le yarıştı. Birinci yıl başaramadı; ama ikinci yıl geçti onu.